

Álmodtam magamnak egy tájat,  
Ezüst szállal szőttem bele mindenféle vágyat.  
Lábam szökken, harmatcsepp a fűvön,  
Aprót csillan, mint kis szikra a tűzön.  
Virág szírom lengedezik leheletnyi szélben,  
Itt jégvirág sose fagy a zord hideg télben.  
Vízcsobogás apró hangját kellemesen hallom,  
Kicsit víz hangzik a tájban csendes vékony hangom.  
Miképp azt suttogom egyedül magamnak,  
- itt otthon vagyok - csak a kismadarak hallanak.  
És apró, de örömteli csicsergéssel jelzik,  
Ők is ekképpen a tájat magukénak érzik.  
Lépek tovább egyet-kettőt fű simítja lábamat,  
Mosolyogva hátra nézek, látom szerény árnyamat.  
Ez a vidék körülöttem szeretettel ölel át,  
Érzem finom melegségét, virágos illatát.  
Aztán mennydörgés, cikázó villanás,  
Érzem, s tudom, mint mindig, most jön a rombolás.  
Elered az eső, a tájat, mint festéket mossa le,  
Homályosan mosódik el, boldogságom tömlege.  
S képzelt felhők közül erősödik egy kép,  
Ugyanott találok magam, mint mielőtt álmodoztam épp.  
Szóval csak álmodtam a tájat, ami annyira tetszett,  
S mire feleszmélek, látom, kihagytam öt percet.  
De nem vagyok szomorú, nézek az orrom elé,  
Mert tudom, máskor is ellátogatok a táj felé...